Thiền (1)

Kalama tri ân đh thuongthoicogidau ghi chép.

[15/03/2026 - 03:21 - thuongthoicogidau]
Chiều nay tôi sẽ nói về cái chữ thiền.
Thiền mà nói theo trong tiếng trong cả ngôn ngữ mà lẫn giáo lý đó bản thân chữ thiền nghĩa là cái sự thiêu đốt , Sự đốt cháy. Đó là trên từ ngữ. Còn trên mặt giáo lý đó thì thiền là chỉ cho những cái thành tố tâm lý mà nó có cái tính năng thiêu đốt. Thì ở đây nó có cái điểm đặc biệt. Là pháp thiện nó đốt cái pháp ác và pháp ác nó đốt pháp thiện. Mà ở đây cái chi thiền nó gồm có mấy ta? Đủ là bảy. Đó là
Tầm
Tứ
Hỷ
Lạc
Định
Xả
Ưu
A tỳ đàm sơ cấpthì chỉ có năm nhưng mà A tỳ đàm cao cấp thì kể có bảy.
Nhưng mà cái này mới quan trọng nè.
Bảy cái này mà khi nó đi bên thiện thì nó đốt cái ác. Mà nó khi đi bên ác đốt cái thiện. Đi bên thiện đốt cái ác mà đi bên ác đốt cái thiện. Mà bảy cái này nó có thể có ở thiện ác không ta? Có.
Tầm nó là một trong 13 tâm sở vốn không thiện không ác. Nó đi theo ác thì nó là ác mà nó đi theo thiện thì nó là thiện.
Tầm là cái sự hướng tâm tới cảnh. Khi mà mình hướng tới cái xấu á thì mình sẽ tự nhiên mình bỏ cái cái tốt. Rồi hướng tâm tới giống như kinh nói giống như con ong mà nó hướng tới cái bông thì cái động tác hướng nó gọi là Tầm mà tới nó mà nó bay quanh cái bông á là Tứ. Còn Hỷ là nó enjoy nó thưởng thức cái bông đó. Còn Lạc lại là cảm giác mà nó no đủ rồi. Còn Định là cái mà nó đậu yên trên cái bông đó.
Thì tầm là cái sự hướng tâm tới cảnh đó. Còn Tứ là cái sự quan sát, vờn quanh đối tượng. Trong kinh nói thế này chúng sanh chia ra làm ba cấp dục giới, sắc giới và vô sắc giới
Tâm dục giới là tâm thô. Mà Đức Phật có dùng tâm dục giới không? Có. Giống như một người nhà giàu thì cũng có lúc họ xài cái món đồ đắt tiền nhưng cũng có lúc họ xài món đồ rẻ tiền tùy công việc đúng không? Thì ông tỷ phú ông đeo cái đồng hồ cả trăm ngàn đô la nhưng mà ông tỷ phú cũng có thể cầm con dao gọt trái cây được phải không? Chứ nói ông tỷ phú rồi rồi ổng không có biết cầm dao thì cũng ko được ông tỷ phú ổng giàu thì ổng cũng vẫn phải cầm đũa ăn cơm mà nói đũa của ổng thì mình biết là có đồng bạc thôi vậy đó. Thì Đức Phật cũng vậy ngài có khả năng ngài sử dụng tất cả tâm thiền tâm thánh nhưng mà tùy việc có những việc ngài phải xài tâm dục giới. Rồi thì trong trường hợp mà mình xài tâm dục giới đó thì bắt buộc đã là tâm dục giới thì là tâm thô. Mà đã là thô thì để nhận biết cái đối tượng nó phải xài đến nhiều cái công cụ hỗ trợ. Ở đây có biết cái bốn chữ đó không? Công cụ hỗ trợ có nghĩa là nó phải có tầm, có tứ, phải có cái sự hướng tâm tới cảnh, hướng tâm tới đối tượng ý. Trong khi á lên tới cái tầng mà nhị thiền trở lên thì người ta không người ta bỏ người ta không có xài, không có cần phải cái đó nữa. Vì sao? Lúc cái tâm nó khắng khít vô trong cảnh thiền, lúc ta không còn đi tìm nữa. Trong khi cảnh dục là trong mọi tình huống phải có kiếm tìm, phải có xác định. Cái chữ tứ tôi rất là muốn xài định nghĩa cái chữ tứ là xác định hơn là cái chữ quan sát, tôi muốn xài chữ xác định hơn. Tứ là xác định. Một cái kiếm tìm, một cái xác định nha. Thêm chữ xác định vô nữa. Kiếm tìm và xác định. Thì ở cái cái cái tâm dục giới đó khi mà nó quan sát cảnh, bắt buộc nó phải cần được cái đó. Các vị có thấy sự khác biệt giữa đèn pha với đèn pin không? Đèn pha đó là nó mở ra là nó sáng toàn vùng. Còn đèn pin là mình phải rọi từng phần. Hiểu không? Đó rọi từng phần thì cái tâm dụng giới nó giống như đèn pin vậy đó. Nó phải rọi từng phần cho nên nó mới có cái này.

Và tại sao mình phải học kỹ cái này? Mình học kỹ cái này có nhiều người thắc mắc hỏi tôi sao a tỳ đàm chẻ ra cho nhiều vậy. Cái nó tâm là biết cảnh là được rồi. Tâm là biết cảnh cộng với 25 hay là 14 là được rồi. Tại sao có cái chữ 13 là bởi như thế này? Có vẻ ra như vậy đó nó mới mở ra nhiều vấn đề lớn lắm. Thứ nhất là cho thấy cái tâm này là cái biết đó được cấu tạo bởi vô số cái thành tố. Và những thành tố đó tùy lúc, tùy chỗ, tùy trình độ, tùy cảnh giới mà nó có hoặc không có. Hiểu không? Cái này quan trọng lắm. Đối với quý vị thì nghe thường nhưng mà đối với tôi đó tôi thấy đó rất là quan trọng để cho thấy rằng á tùy trường hợp tùy hoàn cảnh mà cái tâm của mình nó đơn giản hay phức tạp. Và chính cái chỗ nó đơn giản hay phức tạp thì nó cho thấy một khía cạnh khác là cái khả năng cái tâm đó đó nó có thể đem lại hạnh phúc hay đau khổ, nó đem lại là thô thiển hay là vi tế. Đó còn mình giống như một cái người mà có học về hóa chất họ sẽ thấy rằng một giọt nước vậy có rất là nhiều cái thành phần hóa chất trong đó. Còn người không học thì nói ôi bày cho mắc công nói nước chanh là nước chanh nước súp là nước súp nước cam là nước cam chứ mắc gì mà phải chia. Nhưng mà các vị có thấy cái sự chia rẻ hóa chất nó có cần thiết không
Cái chia nó rất là quan trọng để vì bằng chứng là có những cái loại thuốc chữa cái bệnh đó nhưng mà không phải ai cũng uống được. Là vì sao? Là vì cái thuốc đó nó kỵ người này mà nó hợp người kia. Mà dựa vào đâu biết kỵ hợp là dựa vào các cái thành phần ở trong đó. Hiểu không? Nó kẹt cái chỗ đó. Đó dựa vào những thành phần trong đó. Còn mình nói thì nói đại nước tương nước mắm thì mắc gì phải phân tích thành phần. Có chứ.
Các vị có Biết cái cái quy trình làm nước mắm không? Bỏ cá, bỏ muối vô người ta theo dõi cái độ đạm của nó phải có kiến thức kinh khủng lắm. Muối bao nhiêu đạm bao nhiêu họ phải phân tích kỹ lắm chứ không phải như mình bởi vì cho nên mình tưởng là chắc bỏ muối với bỏ cá vô nó ra nước mắm nô. Nếu mà như vậy thì tại sao nó có nước mắm ngon nước mắm dở nó đâu đơn giản mình nghĩ vậy. Họ phải có một cái kiến thức nhất định tối thiểu về hóa chất thì họ mới có thể làm được nước mắm nước tương như là mình muốn. Thì ở đây cũng vậy, mình học chung chung, học sơ sơ thôi, mình học tu là nhận diện tâm thiện tâm ác. Nhưng mà dĩ nhiên có trường hợp mọi người không cần học nhiều họ vẫn chứng đạo được. Nhưng mà có trường hợp người ta phải chi ly như vậy. Mà tại sao tại sao phải chi ly? Bởi vì nó có hai lý do. Một là phải chi ly như vậy thì người ta mới phá được phiền não. Còn có trường hợp do người ta trí nhiều khi mà chứng xong người ta nhìn lại đó người ta thấy nó chi ly như vậy.
Tại sao A Thị Đàm chi ly là vì:
Một là phải chi ly như vậy đó thì người ta mới thấy được các cái khía cạnh của thân tâm danh sắc và nhờ vậy mới phá được phiền não.
Còn trường hợp thứ hai tại sao phải chi ly như vậy là bởi vì những cái bậc mà đại trí đó khi họ chứng xong họ nhìn lại đó họ thấy nó như vậy họ thấy sao họ kể lại y chang vậy đó họ thấy nó rối như vậy đó
Vì chúng ta dở ẹt chúng ta mới thấy rói. Chứ người giỏi họ không thấy rối.
Chứ không phải khơi khơi mà Phật pháp rắc rối đâu không phải không phải rắc rối. Và cái chuyện thứ ba trí mình ít mình nhớ dở hiểu chậm cho nên mình thấy nó rối. Chỉ đối với bậc đại trí chuyện chẳng những là chuyện bình thường mà còn là chuyện cần thiết nữa. Như nãy tôi nói đó, nếu mà mà quý vị chịu khó siêng học chút thì các vị thấy cái kiến thức hóa chất nó quan trọng chứ mình xài được rất là nhiều chuyện trong đời sống. Còn mình vừa dốt hoặc mình làm biếng thì mình thấy cái đó nó thừa. Hiểu không? Và chính vì trên thế giới có những người không sợ khó, không sợ rối cho nên mình mới có máy bay mình bay. Chứ nếu mà ai cũng đầu óc đơn giản hết họ làm tới cái máy cày họ ngưng rồi. Họ sợ rối á động cơ mà không tới máy cày hoặc là tệ nữa là nghĩ tới ra chiếc xe đạp là được rồi. Hoặc là đồng hồ thì họ nghĩ ra cái đồng hồ khoảng chừng vài trăm ngàn là chạy được rồi. Tại sao mà có người nghĩ cái đồng hồ mấy triệu bạc? Các vị biết cách đây không có lâu. Ở Thụy Sĩ người ta đấu giá một cái đồng hồ Big Philip là 25 triệu? Tức là cái chi tiết của nó là kinh hoàng. Cái đồng hồ mà người ta còn tính cả năm nhuận nữa. Khiếp như vậy. Đồng hồ mà nó cho biết là bây giờ đang ngày hay đang đêm mà không phải đồng hồ điện tử. Đồng hồ cơ mechanic. Tức là đồng hồ tính ra là cả ngàn cái chi tiết ở trong đó. Người ta lấy cái đồng hồ lấy tiền nó cả mà tại sao nó 25 triệu là bởi vì nó là hàng độc. Nó chỉ có một cái thôi và nó có một cái thân phận, nó có một cái lý lịch ghê lắm. Nó đã qua tay những ai và người đầu tiên đặt mua đặt hàng người nó là có

tên tuổi đàng hoàng nói ra cả thế giới ai cũng biết. Chính vì vậy cho nên nó mới đắt. Hoặc là mình thấy những cái đồng hồ Rolex bên thụy sĩ là tôi không thấy nhưng mà bên Mỹ tôi có thấy ở những tôi đi xe thôi tôi đâu có vô đó là chi. Còn thấy máy tiệm vàng á nó có để là ở đây nhận mua vàng và đồng hồ Rolex. Đồng hồ mà họ kể ngang với vàng là mình biết khiếp cỡ nào mà đâu phải người ta khùng là bởi vì nó quá chi tiết. Mà cái người làm ra cái chi tiết đó phải họ khùng tại vì họ thấy rằng nó phải chi tiết như vậy nó mới đáp ứng một số cái đòi hỏi của người chủ.
Ở đây cũng vậy. A tỳ đàm nó rối là vì nhiều lý do.phải chi ly như vậy mới giúp cho người ta thấy hết vấn đề người ta mới đắc được. Được có trường hợp như vậy. Có trường hợp thứ hai là những cái bậc mà đại trí khi họ chứng rồi họ quay rồi họ nhìn á họ thấy nó chi ly như vậy đó. Cho nên họ họ giảng cho mình nghe giảng rất là chi ly. Trộm thứ ba nghe buồn cười nhưng mà nó rất là thực tế là chính vì chúng ta dở ẹt chúng ta mới thấy rói. Chứ người giỏi họ không thấy rối. Các vị hỏi quý vị tìm tôi hai đứa học sinh đứa giỏi toán cái đứa dở toán giỏi và dở nó nói cho nghe mắc cười luôn. Cái đứa mà dở nó nói bài toán nghe mắc cười lắm. Mà cái đứa giỏi nó nói nghe hào hứng lắm. Đúng không?
Hoặc là tôi Nghe người ta chửi Việt văn nhiều lắm các biết không? Ta chửi tiếng Việt người ta nói mình người Việt mình nói người ta hiểu, mình viết người ta hiểu được rồi. Mà đặt cái gì mà tự lực Văn đoàn rồi nào là nhóm sáng tạo rồi Phạm Công Thiện, Bùi Giáng rồi Phạm Thiên Thư, Tuệ Sĩ Chi tiếng Việt thì viết sao cho người ta hiểu được rồi. Thí dụ như các vị vào Google lát nữa tan học các vị đánh tôi cái chữ gọi là thơ tình xã hội chủ nghĩa đó. Cái thời mà bao cấp rồi trai gái nó thương nhau nó viết thơ vui lắm.
Em yên tâm chi phí sinh hoạt vừa rồi ở ký túc xá anh đã thanh toán về việc gia đình nếu em nhất trí thì chúng ta sẽ về báo cáo lại hai đồng chí cha mẹ thì biết về các hiểu không hiểu không hiểu chứ nhưng mà nghe nó sao ta kỳ mà tại sao nó kỳ tại vì tiếng Việt năm nay năm 2024 mình không có còn chấp nhận cái loại tiếng Việt đó nữa nhưng mà cái thời đó đó cái thời đó mà viết như vậy nó chứng tỏ là lập trường quan điểm chủ trương chính sách của mình rất vững. Mình có bản lĩnh chính trị ngay cả trong cái vị yêu đương là mình đã sặc mùi là lập trừ quan điểm chính sách chủ trường lối của đảng và nhà nước đúng không? Đó yêu yêu như vậy thì mình mới đẻ ra những đảng viên ưu tú để phục vụ nhân dân và đất nước đó quý vị đồng ý không? Chứ còn mà mà tự nhiên yêu đương lãng mạn mà lãng mạn là gì? Lãng mạn là gọi là cái cặn bã dư thừa của cái thứ tập đoàn là tiểu tư sản trí thức tư bản vong bạn phản quốc chưa? Yêu là phải yêu có lập trường chính sách chủ trương quan điểm đấy. Cho nên cho nên bây giờ hiểu chưa? Các vị tưởng tôi nói đùa tôi đang nói nghiêm túc tức là trong cái hoàn cảnh đó mình phải như vậy, phải ăn nói như vậy, mình phải chia chẻ vấn đề như vậy.
Thì ở đây cũng vậy đã nói đến đạo giải thoát thì Đức Phật ngài phải chia chẻ cái vấn đề giáo pháp, vấn đề của vạn hữu nó như vậy nè.
Trong mỗi người chúng ta đều luôn tồn tại hai thứ bản năng đó là thiện và bất thiện. Trong mỗi tâm địa của chúng sinh đều luôn tồn tại cùng lúc hai thứ bản năng đó là thiện và bất thiện, mạnh yếu yếu tùy người như mỗi cá nhân thuận tay trái hai tay mặt. Cái câu đó rất là gọn. Ở mỗi người luôn tồn tại hai thứ bản năng. Thiện và ác,mạnh yếu. Cái nào mạnh yếu thì tùy người. Như khả năng thuận tay phải hay tay trái ở mỗi cá nhân. Tại vì có người thì họ thuận tay trái, có người thuận tay phải. Rồi cái bản năng thiện ác cũng vậy, có người thì mạnh mạnh ác mà yếu thiện, có người mạnh thiện yếu ác. Còn có người thì hai cái bằng nhau. Có nghĩa là chỉ cần gặp cơ hội là ác bùng, gặp cơ hội là thiện nó bùng. Thì mình chỉ cầu nguyện ở đây là mình thiện ác bằng nhau thôi.
Chứ còn trong kinh nói rõ lắm. Chúng sanh gồm có mấy hạng sau đây. Một là thiện nhiều hơn ác. Hai là ác nhiều hơn thiện. Ba là Thiện ác bằng nhau ha. Mà cái ác nhiều hơn thiện đó như sáng tôi nói là 9/1 8/2 7/3 6/4 đó là nhiều hơn. Hiểu hả? Còn bằng nhau là 5/5 là dễ hiểu rồi. Nhưng mà có cái trường hợp là 91 82 73 64 cho nên nó vẫn kể là nhiều hơn đúng không? Cho nên là có nhiều người nói là thiện nhiều hơn nhưng mà nhiều là nhiều bao nhiêu? 64
Và chưa kể cái này mới quan trọng nè. Trong cái nhiều đó cái nào mạnh thì như trong 25 á mà trí mạnh hay là đức tin mạnh hay là lòng bi mẫn mạnh tâm vô cái tâm sở vô tham mạnh hay là tâm sở vô si vô sân mạnh hiểu không? Chứ đừng có nghe nói là thiện nhiều hơn là tưởng giống nhau. No. Trong cái 25 đó đó là cái bài kia cái 18 nó mạnh cái của cô là cái 21 nó mạnh. Còn của bà kia là cái

11 nó mạnh. Cho nên nói tới cái chữ mạnh đâ mình phải hiểu ngầm là mạnh. Đây có nghĩa là có nhiều trường hợp về cái cường độ thì là 91 82 73 64 đó là cường độ. Còn nếu mà nói chi ly thì về cái chủng loại là mạnh cái nào chứ không phải là người đó sống thiện mà giống hai người đều tập trung sống thiện là giống nhau. Như mình thấy trong đệ tử Đức Phật mấy chục vị đại đệ tử đó đều trăm ngàn đại kiếp hết. Mà trong chú giải chia đôi ra hai cột. Một cột mạnh về định, một cột mạnh về tuệ. Thì Đức Phật đệ tử đông vô số. Nhưng mà cái vị mà tiêu biểu cho giới chính là ngài Ca Diếp. Tiêu biểu cho định là ngài Mục Kiền Liên. Tiêu biểu cho tuệ là ngài Xá Lợ Phất. Tiêu biểu bởi vì mà cả ba vị nếu mà nói trên văn bản thì đều là lục thông, tam minh bốn trí vô ngại. Đó là nói trên văn bản. Nhưng mà trong thực tế thì cái trí tuệ của vị này không giống vị kia. Hiểu không? Mình phải hiểu. Và các vị cũng đồng ý với tôi bác sĩ nói bác sĩ giỏi chứ. Khoa nào mà kể cả đồng khoa đồng khoa nha đều là nhi khoa, đều là nha khoa, nhãn khoa thì cái giỏi của ông này nó cũng phải khác ông kia chứ làm sao mà rập khuôn được.
Mình cứ nhớ cái này trong mỗi chúng sinh nó luôn luôn tồn tại hai cái bản năng đối lập nhau. Còn cái đó là thiện và ác còn cái nào mạnh hơn cái nào thì tùy mỗi cá nhân.
Mỗi tâm sở trong nhóm 25 trong nhóm thiện có tính năng đối lập với một hay nhiều tâm sở bất thiện và mỗi tâm sở bất thiện trong nhóm 14 cũng có tính năng khắc chế một hay nhiều tâm sở nào đó bên nhóm thiện 25. Trường hợp này ta gọi là THIỀN.
Các vị thấy chữ thiền đâu có kể đến thiện ác đúng không? Thì các vị có nhớ hồi nãy tôi kể bảy chi thiền không?
Thì tôi hỏi thiện với ác nó có tầm tứ đi cùng không? Đó là chỗ đó. Ở cái tâm dục giới chúng ta phải cần đến cái tầm cái tứ hễ có cái bất thiện thì cái tầm nó dắt ta đi đâu? Cái tứ nó dắt ta đi đâu?
Với sự hỗ trợ của 14 hoặc 25 thì tầm tứ hỷ lạc định xả ưu sẽ đốt cháy các pháp đối lập.
Và khi mình ngồi thiền ý khi mình ngồi thiền là mình dùng cái 10 dùng cái 14 mình đốt cái 25 phải không?
Với sự hỗ trợ của 25 thì bả cái này nó bèn đốt cái 14 và với sự hỗ trợ 14 thì bảy cái này nó bèn đốt cái 25 nó gọi là thiền
Thiền thiện có hai
Ārammaṇūpajīhana tức là thiêu đốt phiền não bằng cách tập trung vào đối tượng. Còn gọi là thiền chỉ Samatha
Lakkhaṇūpajīhana thiều đốt phiền não bằng cách soi rọi bản chất của đối tượng còn gọi là quán Vipassana hay Niệm xứ (Satipaṭṭhāna) Cái chỗ thiền có hai đó thì thêm chữ thiện giùm tôi.
Thiền thiện. Còn thiền ác thì nó nó chỉ có một trường hợp thôi. Có nghĩa là lấy cái ác nó trừ cái thiện. Hiểu không ta? Nó chỉ có một trường hợp thôi.Dốt thì chỉ có một trường hợp nhưng mà có học thức thì nó nhiều trường hợp
Cái thiện nó phải chia tùm lum. Nhưng mà ác thì nó không cần chia. Nó chỉ có trừ cái kia là được rồi.
Phật pháp hay con đường giải thoát được kể ra bằng nhiều cách như Bát Chánh Đạo, tứ niệm xứ, Ngũ căn, ngũ lực, thất giác chi, thực giác chi hoặc tam học. Trong đó tam học là cách kể rất phổ biến, có nội dung bao hàm bát chánh đạo và tất cả các nhóm pháp tu khác vừa kể bên cạnh. Giới học chính là Ba chánh ngữ, nghiệp, mạng, Định học chính là chánh cần, niệm, định và Tuệ học chính là Chánh kiến, chánh tư duy
Chánh kiến gồm có hai biết mọi thứ do duyên mà có (trí nhân quả), biết cái gì đã có đều phải mất đi trí tâm tướng.
Chánh tư duy gồm có ba ly dục tư duy (không tham thích trần cảnh), vô sân tư duy (không bất mãn trong trần cảnh) , bất hại tư duy (không có ý niệm bạo lực bạo hành đối với trần cảnh)
Chánh ngữ là trạng thái tâm lý giúp ta lìa xa cách phát biểu dối trá. Ác ngữ chia rẽ và phím luận (buôn dưa lê)
Chánh nghiệp là trạng thái tâm lý giúp ta lìa xa các cái hành động hại người hại mình
Chánh mạng là trạng thái tâm lý giúp ta lìa xa các kiểu kiếm sống, trái đạo
Chánh cần gồm bốn trường hợp nỗ lực, ngăn ác, trừ ác, tu thiện và giữ thiện. Ngăn là cái chưa có. Còn cái trừ là nó có rồi mình trảm. Còn tu là cái chưa có làm cho có. Còn giữ là có rồi đừng cho mất.

Chánh niệm. Gồm bốn trường hợp là chánh niệm trong công phu tu tập bốn niệm xứ
Chánh định gồm ba trường hợp sát na định (khả năng tập trung tư tưởng trong từng thoáng chốc), cận định là khả năng tập trung tư tưởng trong giai đoạn tiền đắc định. Kiên cố định là khả năng tập trung tư tưởng từ trình độ sơ thiền của sắc giới lên đến tầng phi tưởng phi phi tưởng của vô sắc giới

[11/06/2026 - 11:38 - thuanphap27]
Buổi 30. Thiền (1)
A Tỳ Đàm cuốn 1.
Alo. Chiều nay tôi sẽ nói về chữ Thiền.
Thiền á là.
Chữ Thiền mà nói theo trong tiếng, trong cả ngôn ngữ mà lẫn Giáo Lý đó, thì Thiền, bản thân chữ Thiền có nghĩa là Sự Thiêu Đốt, Sự Đốt Cháy.
Đó là trên từ ngữ.
Còn trên mặt Giáo Lý đó, thì Thiền là chỉ cho những Thành Tố Tâm Lý mà nó có Tính Năng Thiêu Đốt.
Thì ở đây nó có điểm đặc biệt.
Hồi sáng tôi có nói, là Pháp Thiện nó đốt Pháp Ác và Pháp Ác nó đốt Pháp Thiện.
Mà ở đây, bà con thấy Chi Thiền nó gồm có?
Bảy. Nói cho đủ là bảy.
Đó là Tầm, Tứ, Hỷ, Lạc, Định, Xả, Ưu là bảy.
A Tỳ Đàm Sơ Cấp thì chỉ có năm nhưng mà A Tỳ Đàm Cao Cấp thì kể có bảy.
Nhưng mà cái này mới quan trọng nè.
Bảy cái này mà khi nó đi bên Thiện thì nó đốt Ác.
Mà nó khi đi bên Ác nó đốt Thiện.
Đi bên Thiện đốt Ác mà đi bên Ác nó đốt Thiện.
Mà bảy cái này nó có thể có ở Thiện Ác không? Có.
Thì Tầm cái này nó hơi nhức đầu một chút.
Tầm là 1 trong 13 Tâm Sở vốn Không Thiện Không Ác, nó đi theo Ác thì nó là Ác mà nó đi theo Thiện thì nó là Thiện.
Tầm Tứ Hỷ Lạc Định.
Thì Định cũng vậy, Định nó cũng có thể đi ở Tâm Bất Thiện.
Cho nên là bảy cái này khi nó đi bên Thiện thì nó phá Ác, mà đi bên Ác nó phá Thiện. Đó.
Trước hết định nghĩa Tầm là gì?
Tầm là Sự Hướng Tâm Tới Cảnh.
Khi mà mình hướng tới cái Xấu thì mình sẽ tự nhiên mình bỏ cái Tốt.
Hướng Tâm tới giống như trong Kinh nói giống như con ong mà nó hướng tới bông, thì động tác hướng đó gọi là Tầm.
Mà tới nơi mà nó bay quanh bông là Tứ.
Còn Hỷ là nó enjoy nó thưởng thức bông đó.
Còn Lạc là cảm giác mà nó no đủ rồi.
Còn Định là mà nó đậu yên trên bông đó.
Thì Tầm là Sự Hướng Tâm Tới Cảnh.
Còn Tứ là Sự Quan Sát, Vờn Quanh Đối Tượng.
Tầm Tứ.
Hai cái này tại sao nãy tôi nói nhức đầu?
Là trong Kinh nói thế này.
Các vị còn nhớ Chúng Sanh chia ra làm 3 Cấp.
Dục Giới, Sắc Giới và Vô Sắc Giới.
Khi mà Tâm mà nó biết Cảnh Dục là Cảnh Thô.
Tâm biết Cảnh Dục là Cảnh Thô.
Không phải Tâm Cảnh Dục, mà là Tâm Dục Giới đó là Tâm Thô.
Mà Đức Phật có dùng Tâm Dục Giới không? Có.

Giống như một người nhà giàu thì cũng có lúc họ xài món đồ đắt tiền chứ nhưng cũng có lúc họ xài món đồ rẻ tiền, tùy công việc.
Thí dụ ông tỷ phú ổng đeo đồng hồ cả trăm ngàn đô la, nhưng mà ông tỷ phú cũng có thể cầm con dao gọt trái cây được.
Chứ đâu phải nói ông tỷ phú không biết cầm dao thì cũng không được.
Ông tỷ phú ổng giàu thì ông cũng vẫn phải cầm đũa ổng ăn cơm.
Mà đôi đũa của ổng thì mình biết là có 1 đồng bạc thôi. Vậy đó.
Thì Đức Phật cũng vậy, ngài có khả năng ngài sử dụng tất cả Tâm Thiền, Tâm Thánh.
Nhưng mà tùy việc có những việc ngài phải xài Tâm Dục Giới.
Thì trong trường hợp mà mình xài Tâm Dục Giới đó thì bắt buộc, đã là Tâm Dục Giới thì là Tâm Thô, mà đã là Thô thì để Nhận Biết Đối Tượng nó phải xài đến nhiều Công Cụ Hỗ Trợ.
Công Cụ Hỗ Trợ.
Có nghĩa là nó phải có Tầm, có Tứ, phải có Sự Hướng Tâm Tới Cảnh.
Hướng Tâm Tới Đối Tượng ấy.
Trong khi lên tới Tầng Nhị Thiền trở lên thì người ta không, người ta bỏ, người ta không có xài, không có cần tới cái đó nữa.
Vì sao?
Vì lúc đó Tâm nó Khắn Khít Vô Trong Cảnh Thiền, lúc đó người ta không còn đi tìm nữa.
Trong khi ở Cảnh Dục là trong mọi tình huống phải có Kiếm Tìm, phải có Xác Định.
Chữ Tứ tôi rất là muốn xài, muốn dùng định nghĩa chữ Tứ là Xác Định hơn là chữ Quan Sát, mà tôi muốn xài chữ Xác Định hơn.
Tứ là Xác Định.
Một Kiếm Tìm, một Xác Định Thêm chữ Xác Định vô nữa.
Kiếm Tìm Và Xác Định.
Thì ở Tâm Dục Giới đó khi mà nó Quan Sát Cảnh bắt buộc nó phải cần tới cái đó.
Các vị có thấy sự khác biệt giữa đèn pha với đèn pin không?
Đèn pha đó là nó mở ra là nó sáng toàn vùng.
Còn đèn pin là mình phải rọi từng phần.
Rọi từng phần.
Thì Tâm Dục Giới nó giống như đèn pin vậy đó.
Nó phải rọi từng phần.
Cho nên nó mới có cái này.
Và tại sao mình phải học kỹ cái này?
Mình học kỹ cái này là có nhiều người họ thắc mắc hỏi tôi tại sao A Tỳ Đàm chẻ ra chia cho nhiều vậy?
Cứ nói Tâm Là Biết Cảnh là được rồi, cộng với 13 14 là Tâm Ác, không Tâm là Biết Cảnh cộng với 25 hay là 14 là được rồi.
Tại sao có dụ 13?
Là bởi như thế này.
Có chẻ ra như vậy nó mới mở ra nhiều vấn đề lớn lắm.
Thứ nhất, là cho thấy Tâm này là nó được, cái biết được cấu tạo bởi Vô Số Các Thành Tố. Vô Số Các Thành Tố.
Và những thành tố đó tùy lúc, tùy chỗ, tùy Trình Độ, tùy Cảnh Giới, mà nó có hoặc không có.
Cái này quan trọng lắm.
Quý vị thì nghe thường nhưng mà đối với tôi đó, tôi thấy đó rất là quan trọng.
Để cho thấy rằng tùy trường hợp, tùy hoàn cảnh mà Tâm của mình nó đơn giản hay phức tạp.
Và chính chỗ nó đơn giản hay phức tạp, thì nó cho thấy được một khía cạnh khác là khả năng Tâm đó đó, nó có thể đem lại Hạnh Phúc hay Đau Khổ.
Nó đem lại sự Thô Thiển hay là Vi Tế. Đó.
Còn mình giống như một người mà có học về hóa chất, họ sẽ thấy rằng một giọt nước vậy có rất là nhiều thành phần hóa chất trong đó.

Còn người không học thì họ nói ôi bày vẽ chia cho mất công, nước chanh là nước chanh, nước súp là nước súp, nước cam là nước cam, chứ mắc gì mà phải chia.
Nhưng mà các vị có thấy sự chia rẽ hóa chất đó có cần thiết không?
Cái chia rẽ đó rất là quan trọng.
B ằng chứng là có những loại thuốc chữa bệnh đó nhưng mà không phải ai cũng uống được là vì sao?
Là vì thuốc đó nó kỵ người này mà nó hợp người kia.
Mà dựa vào đâu biết kỵ hợp là dựa vào các thành phần ở trong đó.
Nó kẹt ở chỗ đó đó.
Dựa vào những thành phần trong đó.
Còn mình nói đại nước tương, nước mắm mắc mớ gì phải phân tích thành phần.
Có chứ.
Các vị có biết quy trình làm nước mắm không?
Bỏ cá, bỏ muối vô, người ta theo dõi độ đạm của nó.
Phải có kiến thức kinh khủng lắm.
Muối bao nhiêu, đạm bao nhiêu, họ phải phân tích kỹ lắm.
Chứ không phải như mình, bởi vậy cho nên mình mình tưởng là chắc bỏ muối với bỏ cá vô nó ra nước mắm. No.
Nếu mà như vậy thì tại sao nó có nước mắm ngon với nước mắm dở.
Đâu có đơn giản như mình nghĩ vậy.
Họ phải có một kiến thức nhất định, tối thiểu về hóa chất thì họ mới có thể làm được nước mắm, nước tương như là mình muốn.
Thì ở đây cũng vậy.
Mình học chung chung, học sơ sơ thôi, mình học tu là nhận diện Tâm Thiện, Tâm Ác.
Nhưng mà dĩ nhiên, có trường hợp một người không cần học nhiều họ vẫn Chứng Đạo được.
Nhưng mà có trường hợp người ta phải chi li như vậy.
Mà tại sao phải chi li?
Bởi vì nó có 2 lý do.
Một là phải chi li như vậy đó thì người ta mới phá được Phiền Não.
Còn có trường hợp do người ta Trí nhiều, khi mà chứng xong người ta nhìn lại đó người ta thấy nó chi li như vậy. Ở đây có ai hiểu được cái này phải ghi rõ.
Tại sao A Tỳ Đàm chi li là vì hai lý do.
Một là phải chi li như vậy đó thì người ta mới thấy được các khía cạnh của Thân Tâm Danh Sắc. Và nhờ vậy mới phá được Phiền Não.
Còn trường hợp thứ hai, tại sao phải chi li như vậy?
Là bởi vì những bậc mà Đại Trí đó, khi họ chứng xong họ nhìn lại đó, họ thấy nó như vậy.
Họ thấy nó sao họ kể lại y chang vậy đó.
Họ thấy nó rối như vậy đó.
Chứ không phải khơi khơi mà Phật Pháp rắc rối đâu.
Không phải rắc rối.
Và chuyện thứ ba, Trí mình ít, mình nhớ dở hiểu chậm, cho nên mình thấy nó rối.
Chứ đối với bậc Đại Trí thì chuyện đó chuyện chẳng những là chuyện bình thường mà còn là chuyện cần thiết nữa.
Như nãy tui nói đó nếu mà quý vị chịu khó siêng học 1 chút thì các vị thấy kiến thức hóa chất nó quan trọng chứ.
Mình xài được rất là nhiều chuyện trong đời sống.
Còn mình vừa dốt hoặc là mình làm biếng thì mình thấy cái đó nó thừa,
Và chính vì trên thế giới có những người không sợ khó, không sợ rối cho nên mình mới có máy bay mình bay.
Chứ nếu mà ai cũng đầu óc đơn giản hết họ làm tới máy cày họ ngưng rồi.
Họ sợ rối.

Động cơ mà học tới máy cày hoặc là tệ nữa là nghĩ ra chiếc xe đạp là được rồi. Hoặc là đồng hồ thì họ nghĩ ra đồng hồ khoảng chừng vài trăm ngàn là chạy được
Tại sao mà có người nghĩ ra đồng hồ mà mấy triệu bạc?
Các vị biết cách đây không có lâu ở ở Thụy Sĩ người ta đấu giá một đồng hồ Patek Philippe là 25 triệu đô.
Tức là chi tiết của nó là kinh hoàng.
Đồng hồ mà người ta còn tính cả năm nhuận trong đó nữa.
Khiếp như vậy.
Đồng hồ mà nó cho biết là bây giờ đang ngày hay đang đêm.
Mà không phải đồng hồ điện tử.
Đồng hồ cơ, mechanic.
Tức là họ tính ra là cả ngàn chi tiết ở trong đó.
Người ta lấy đồng hồ lấy tiền ra với…
Tại sao nó 25 triệu?
Là bởi vì nó là hàng độc, nó chỉ có 1cái thôi.
Và nó có một thân phận, nó có một lý lịch ghê lắm.
Nó đã qua tay những ai, và người đầu tiên đặt đặt mua đặt hàng là người đó có tên tuổi đàng hoàng.
Nói ra cả thế giới ai cũng biết.
Chính vì vậy cho nên nó mới đắt.
Hoặc là mình thấy những đồng hồ Rolex bên Thụy Sĩ thì tui không thấy nhưng mà bên Mỹ tui có thấy. Tui đi xe thui chứ tui đâu có vô đó làm chi.
Tôi thấy mấy tiệm vàng nó có để là "Ở đây nhận mua vàng và đồng hồ Rolex".
Đồng hồ mà họ kể ngang với vàng là mình biết khiếp cỡ nào.
Mà đâu phải người ta khùng.
Là bởi vì nó quá chi tiết.
Mà người làm ra chi tiết đó phải họ khùng?
Tại vì họ thấy rằng nó phải chi tiết như vậy nó mới đáp ứng một số đòi hỏi của người chủ. Nhớ đó.
Ở đây cũng vậy.
A Tỳ Đàm nó rối là vì nhiều lý do.
Một là phải chi li như vậy mới giúp cho người ta thấy hết vấn đề người ta mới đắc được. Có trường hợp như vậy.
Có trường hợp thứ hai là những bậc mà Đại Trí khi họ chứng họ quay lại họ nhìn họ thấy nó chi li như vậy đó cho nên họ giảng cho mình nghe họ giảng rất là chi li.
Trường hợp thứ ba, nghe buồn cười nhưng mà nó rất là thực tế.
Là chính vì chúng ta dở ẹc, chúng ta mới thấy rối.
Chứ người giỏi họ không thấy rối.
Các vị hỏi các vị tìm giùm tôi 2 đứa học sinh đứa giỏi toán với đứa dở toán.
Giỏi và dở nó nói về toán nghe mắc cười lắm.
Đứa mà dở nó nói về toán nghe mắc cười lắm.
Mà đứa giỏi nó nói nghe hào hứng lắm.
Có có gặp hai thằng học trò đó chưa?
Hoặc là tui nghe người ta chửi Việt Văn nhiều lắm.
Ta chửi tiếng Việt.
Người ta nói mình người Việt, mình nói người ta hiểu, mình viết người ta hiểu được rồi bày đặt cái gì mà tự lực văn đoàn, nào là nhóm sáng tạo, Phạm Công Thiện, Bùi Giáng, Phạm Thiên Thư, Tuệ Sỹ làm chi.
Tiếng Việt thì viết sao cho người ta hiểu được rồi.
Thí dụ như các vị vào Google lát nữa tan học các vị đánh giùm tui chữ gọi là "Thơ tình xã hội chủ nghĩa" đó.
Thời mà bao cấp trai gái nó thương nhau nó viết thơ vui lắm.
"Em yên tâm, chi phí sinh hoạt vừa rồi ở ký túc xá anh đã thanh toán.
Về việc gia đình nếu em nhất trí thì chúng ta sẽ về báo cáo lại hai đồng chí cha mẹ".

Viết vậy các vị hiểu chứ.
Nhưng mà nghe nó làm sao ta?
Nó kỳ.
Mà tại sao nó kỳ?
Tại vì tiếng Việt năm nay 2024 mình không có còn chấp nhận loại tiếng Việt đó nữa.
Nhưng mà thời đó đó, thời đó mà viết như vậy nó chứng tỏ là lập trường, quan điểm, chủ trương, chính sách của mình rất vững, mình có bản lĩnh chính trị.
Ngay cả trong chuyện yêu đương là mình đã xặc mùi gọi là lập trường quan điểm chính sách chủ trương, đường lối của Đảng và Nhà nước.
Đó, yêu là phải yêu như vậy.
Thì mình mới đẻ ra những đảng viên ưu tú để phục vụ nhân dân và đất nước.
Chứ còn mà tự nhiên yêu đương lãng mạn.
Mà lãng mạn là gì?
Lãng mạn là cặn bã dư thừa của thứ tập đoàn gọi là tiểu tư sản, trí thức tư bản, vong bản, phản quốc.
Yêu là phải yêu có lập trường chính sách chủ trương quan điểm.
Các vị tưởng tôi nói đùa, tôi đang nói nghiêm túc.
Tức là trong hoàn cảnh đó mình phải như vậy, phải ăn nói như vậy, mình phải chia chẻ vấn đề như vậy.
Thì ở đây cũng vậy, đã nói đến Đạo Giải Thoát thì Đức Phật ngài phải chia chẻ vấn đề Giáo Pháp, vấn đề của Vạn Hữu nó như vậy nè.
Đi xa quá 1 hồi các vị tưởng tôi là ban tuyên giáo gửi qua đây thí bà nữa.
Thì tui đã hứa với các vị chiều nay tôi giảng về chữ Thiền, thì thôi thì bây giờ tui nhìn các vị chắc cũng sơ cơ hơi nhiều cho nên tui nói nói cách nói mà nôm na nhất đi.
Trong mỗi người chúng ta đều luôn tồn tại 2 thứ Bản Năng, đó là Thiện và Bất Thiện.
Trong mỗi Tâm Địa của Chúng Sinh đều luôn tồn tại cùng lúc hai thứ Bản Năng đó là Thiện và Bất Thiện, mạnh yếu tùy người, như mỗi cá nhân thuận tay trái hay tay mặt.
Câu đó rất là gọn.
Ở mỗi người luôn tồn tại 2 thứ Bản Năng, Thiện và Ác, cái nào mạnh yếu thì tùy người. Như khả năng thuận tay phải hay tay trái ở mỗi cá nhân.
Tại vì có người thì họ thuận tay trái, có người thuận tay phải.
Bản Năng Thiện Ác cũng vậy, có người thì mạnh Ác mà yếu Thiện, có người mạnh Thiện yếu Ác.
Còn có người thì 2 bằng cái nhau, có nghĩa là chỉ cần gặp cơ hội là Ác bùng, gặp cơ hội là Thiện nó bùng.
Thì mình chỉ cầu nguyện ở đây là mình Thiện Ác bằng nhau thôi.
Chứ còn trong Kinh nói rõ lắm, Chúng Sanh gồm có mấy hạng sau đây:

- Một là Thiện nhiều hơn Ác.
- Hai là Ác nhiều hơn Thiện.
- Ba là Thiện Ác bằng nhau.

Mà Ác nhiều hơn Thiện đó như hồi sáng tui nói là 9 1 8 2 7 3 6 4.
Đó là nhiều hơn.
Còn bằng nhau là 5 5 là dễ hiểu.
Nhưng mà có trường hợp là 9 1 8 2 7 3 6 4.
Cho nên là có nhiều người nói là Thiện nhiều hơn, nhưng mà nhiều là nhiều bao nhiêu?
6 4.
Nó nhiều mà nhiều gượng.
Và chưa kể này cái này mới quan trọng nè.
Trong cái nhiều đó cái nào mạnh?
Thí dụ trong 25 mà Trí mạnh hay là Đức Tin mạnh, hay là Lòng Bi Mẫn mạnh, Tâm Sở Vô Tham mạnh hay là Tâm Sở Vô Sân mạnh.
Chớ đừng có nghe nói là Thiện nhiều hơn tưởng giống nhau.
No.

Trong 25 đó đó là bà kia 18 của bả nó mạnh, của cô là 21 nó mạnh, còn của bà kia là 11 nó mạnh, ông nọ là số 8 nó mạnh.
Cho nên nói tới chữ mạnh ở đây mình phải hiểu ngầm là mạnh đây có nghĩa là có nhiều trường hợp.
Về cường độ thì là 9 1 8 2 7 3 6 4.
Đó là cường độ.
Còn nếu mà nói chi li, về chủng loại là mạnh cái nào.
Chớ không phải là người đó sống Thiện mà giống hai người đều tập trung sống Thiện là giống nhau.
Như mình thấy trong đệ tử Đức Phật, mấy chục vị Đại Đệ Tử đó, đều trăm ngàn Đại Kiếp hết.
Mà trong chú giải chia đôi ra 2 cột.
Một cột mạnh về Định, một cột mạnh về Tuệ.
Thì Đức Phật đệ tử đông vô số nhưng mà vị mà
- Tiêu biểu cho Giới chính là Ngài Ca Diếp.
- Tiêu biểu cho Định là Ngài Mục Kiền Liên.
- Tiêu biểu cho Tuệ là Ngài Xá Lợi Phất.

Tiêu biểu.
Bởi vì mà cả 3 vị nếu mà nói trên văn bản thì đều là Lục Thông, Tam Minh, Bốn Trí Vô Ngại.
Đó là nói trên văn bản.
Nhưng mà trong thực tế thì Trí Tuệ của vị này không giống vị kia.
Đó là mình phải hiểu.
Và các vị cũng đồng ý với tui bác sĩ đó, bác sĩ giỏi chứ khoa nào?
Mà kể cả đồng khoa, đồng khoa nha đều là nhi khoa, đều là nha khoa, nhãn khoa, thì cái giỏi của ông này nó cũng phải khác ông kia chứ làm sao rập khuôn được.
Chỉ trừ trường hợp đặc biệt đó là hai đứa bé nó đi vô trường cô giáo kêu nó tả con chó.
Mà sao nó tả 2 bài giống nhau cô giáo hỏi sao kỳ, nó tại vì nhà em không có chó em qua nhà nó em tả nhờ.
Thì trường hợp đó là trường hợp đặc biệt.
Nó tả mà y chang.
Đó là y chang.
Cho nên ấy là mình cứ nhớ này, trong mỗi Chúng Sinh nó có luôn luôn tồn tại hai Bản Năng đối lập nhau.
Đó là Thiện và Ác.
Còn cái nào mạnh hơn cái nào thì tùy mỗi cá nhân.
Mỗi Tâm Sở trong nhóm Thiện có tính năng đối lập với một hay nhiều Tâm Sở Bất Thiện và mỗi Tâm Sở Bất Thiện trong nhóm 14 cũng có tính năng khắc chế một hay nhiều Tâm Sở nào đó bên nhóm Thiện 25.
Trường hợp này ta gọi là Thiền.
Tại sao vậy?
Các vị thấy Chi Thiền đâu có kể đến Thiện Ác.
Thì các vị có nhớ hồi nãy tôi kể 7 Chi Thiền không?
Thì tui hỏi Thiện với Ác nó có Tầm Tứ đi cùng không? Có hả?
Đó là chỗ đó.
Cho nên ở Tâm Dục Giới chúng ta phải cần đến Tầm Tứ.
Mà hễ mà có Bất Thiện, thì Tầm đó dắt ta đi đâu? Tứ đó dắt ta đi đâu?
Và chính tụi nó đó, lúc bấy giờ với sự hỗ trợ của 14 25, chắc giờ phải ghi thêm.
Với sự hỗ trợ của 14 hoặc 25 thì Tầm, Tứ, Hỷ, Lạc, Định, Xả, Ưu sẽ đốt cháy các Pháp Đối Lập.
Có nghĩa là hễ mà với sự hỗ trợ của 14 thì sao ta?
Pháp Đối Lập là gì?
Nếu mà sự với sự hỗ trợ của 14 thì 7 này nó đốt đối lập, đối lập đó là cái gì?
Không, bây giờ tôi hỏi đối lập đó là cái gì?
Là cái thấp éc, chứ đừng có kể chi tiết ra, nha.

Còn nếu mà với sự hỗ trợ của 25 thì 7 cái này nó sẽ đốt cháy 14, nói vậy cho nó gọn đi chứ còn đám này mà nói chi tiết nó nhào ra nó cắn cô vì cái đó học dễ khùng lắm, khùng mấy người rồi.
Cho nên Thiền là vậy đó.
Và khi mình ngồi Thiền, khi mình ngồi Thiền là mình dùng 25 đốt 14.
Mà với mà thông qua 7.
Thì như vậy với sự hỗ trợ của 25 thì 7 này nó bèng nó đốt 14.
Và với sự hỗ trợ của 14 thì 7 này nó bèn đốt 25.
Đó gọi là Thiền.
Thiền Thiện có hai.
Ārammaṇūpanijjhāna
Tức là thiêu đốt, thiêu đốt Phiền Não bằng cách tập trung vào đối tượng.
Còn gọi là Thiền Chỉ Samatha.
Thiền thứ hai là Lakkhaṇūpanijjhāna
Thiêu đốt Phiền Não bằng cách soi rọi bản chất của đối tượng, còn gọi là Vipassana hay Niệm Xứ.
Niệm Xứ Pali là Satipatthana.
Chỗ Thiền có hai đó, thì thêm chữ Thiện giùm tôi, Thiền Thiện.
Còn Thiền Ác thì nó chỉ có một trường hợp thôi.
Có nghĩa là lấy Ác nó trừ Thiện.
Nó chỉ có một trường hợp thôi.
Nhưng mà nó giống vậy nè.
Dốt thì chỉ có một trường hợp nhưng mà học thức thì nó nhiều trường hợp.
Là bác sĩ, khác nha sĩ không? Có khác không?
Các vị biết vì cái gì dốt đó mà nó vợ chồng ly dị nhau.
Bà vợ bả đau răng ông chồng chở bả đi.
Bả vừa thấy cửa hiệu nha sĩ, phòng mạch, bả bắt ông chồng phải chở về, chở về.
Ông chồng hỏi tại sao?
Em đang đau mà nói không.
Anh coi nó để bảng kìa.
Nhổ răng không đau.
Răng đau mới nhổ chứ răng không đau nhổ làm chi.
Vậy đó.
Khiếp vậy đó.
Nhổ răng không đau.
Thiền Ác chỉ có một.
Trong khi cái Thiện nó phải chia tùm lum.
Nhưng mà Ác thì không cần chia.
Nó chỉ có trừ kia là được rồi.
Bây giờ mình thấy nè Thiền Thiền Chỉ nó đốt bằng cách nào?
Nó tập trung.
Phật Pháp hay Con Đường Giải Thoát được kể ra bằng nhiều cách như
- Bát Chánh Đạo,
- Tứ Niệm Xứ,
- Ngũ Căn,
- Ngũ Lực,
- Thất Giác Chi.
- Hoặc Tam Học.

Trong đó Tam Học là cách kể rất phổ biến, có nội dung bao hàm Bát Chánh Đạo và tất cả các nhóm Pháp Tu khác vừa kể bên cạnh.
Giới Học chính là Ba Chánh Ngữ, Nghiệp, Mạng.
Định Học chính là Chánh Cần, Niệm, Định.
Và Tuệ Học chính là Chánh Kiến, Chánh Tư Duy.
Nhưng mà đó giờ có nghe Bát Chánh Đạo chưa?

Cha cái lớp này chắc bữa nay tui tính giảng về Thiền mà kiểu này chắc là chắc tới mốt cũng chưa có xong.
Có cần tôi giải thích Bát Chánh Đạo chứ?
Chánh Kiến gồm có hai:
- Biết mọi thứ do duyên mà có (Trí Nhân Quả),
- Biết cái gì đã có đều phải mất đi (Trí Tam Tướng).

Mấy người tự cho là đã nhớ, đã biết thì làm ơn dò lại coi mình có nhớ hay nhớ đủ hay không hay là biết, biết nó khác mà nhớ nó khác.
Thì bây giờ tui nói thiệt bà con, mình ở đây là tự do, độc lập.
Thì bà con nào mà mệt là cứ gục xuống ngủ, hứa không ai nói.
Chỉ cần ngủ ngon, nhớ không ngáy, công đức vô lượng.
Chánh Tư Duy gồm có ba.
- Ly Dục Tư Duy (không tham thích trần cảnh)
- Vô Sân Tư Duy (không bất mãn trong trần cảnh)
- Bất Hại Tư Duy (không có ý niệm bạo lực ,bạo hành đối với trần cảnh)

Chánh Ngữ là Trạng Thái Tâm Lý giúp ta lìa xa cách phát biểu
- Dối Trá,
- Ác Ngữ,
- Chia Rẽ
- Phiếm Luận.

Phiếm Luận là tám, buôn dưa lê.
Hồi đó các vị biết trong bốn cái này nè tui coi cái đó thường lắm, tui nói buôn dưa lê đâu có tội.
Tới hồi tui già mà tui thấy buôn dưa lê nó tội dữ lắm quý vị biết không?
Là bàn chuyện mà không có giúp cho Tu Hành.
Bàn chuyện tào lao, thí dụ như bàn chính trị, văn hóa, xã hội, bàn chuyện này chuyện kia mà không liên quan Tu Hành.
Bàn một hồi là đầu mình nó như thùng rác vậy đó.
Nói bậy riết nó hư cái đầu, nói bậy riết nó hư cái đầu nè.
Ngộ lắm.
Cho nên học trò, sinh viên, mà giỏi đó là nó không có thích ngồi nó tám.
Ngoài đời đó, mà học trò hay sinh viên mà thứ giỏi đó nó không thích tám.
Còn thứ mà thích tám là biết nó dở, tui không cần điều tra, tui nói thẳng luôn tui không cần điều tra.
Học trò với sinh viên mà thích tám, hoặc là như mấy cô y tá đó, mà ngoài giờ chăm sóc bệnh nhân nhào ra hành lang, cắn hột dưa nói dóc.
Hột dưa, hột bí rợ, hột hướng dương. Tẹt tẹt.
Để tui nói bà nghe hay lắm, tẹt tẹt.
Thứ đó tay nghề nó dở ẹc à.
Chánh Nghiệp là Trạng Thái Tâm Lý giúp ta lìa xa các hành động hại người, hại mình.
Chánh Mạng là Trạng Thái Tâm Lý giúp ta lìa xa các kiểu kiếm sống trái đạo.
Ngữ, Nghiệp, Mạng.
Chánh Cần.
Gồm 4 trường hợp nỗ lực
- Ngăn Ác,
- Trừ Ác,
- Tu Thiện,
- Giữ Thiện.

Ngăn Ác, Trừ Ác.
Ngăn là cái chưa có.
Trừ là nó có mình trảm.
Tu là chưa có làm cho có.
Giữ là có đừng cho mất.
Chánh Niệm là gồm có 4 trường hợp.

Là Chánh Niệm trong công phu tu tập Tứ Niệm Xứ.
Chánh Định.
Gồm 3 trường hợp.
Sát Na Định (
Đó là tui mong bữa nay lớp này học căn bản .
Ra khỏi bay về Thụy Sĩ, bay khỏi Thụy Sĩ là biết ai hỏi Tứ Đế là gì, Bát Chánh Đạo là gì chứ còn ấm a ấm ớ mà nếu mà thấy không nhớ bài tui xin các vị một đặc ân thôi. Đừng có nói biết tui.
Tui xin có ơn đó thôi, coi như ơn tái tạo như bà mẹ thứ hai vậy đó.
Tới chừng thấy mà hổng xong đó là cách trả ơn hay nhất là ai hỏi có biết ổng nói không biết, không biết, vậy đó.
Là tui ở xa mà tui biết đó là tui hương đăng vọng bái.
Tự nhiên mình có mình làm ơn cho người ta à thấy không?
Nhớ mà nhắm mà học không xong là nhớ giùm cái đó.
Là nói không nhớ là mừng lắm.
Đừng không có biết tui .
Sát Na Định (Khả năng tập trung tư tưởng trong từng thoáng chốc)
Một con ngựa đau cả nước tàu bỏ cỏ.
Cô giáo kêu học sinh định nghĩa hai câu sau đây.
Câu thứ nhất một con ngựa đau cả tàu bỏ cỏ là gì nó nói đó là con ngựa của vua Tàu.
Một con ngựa đau cả nước Tàu nó bỏ cỏ.
Câu thứ hai là giặc đến nhà đàn bà cũng đánh nó nói là giặc rất hung ác, đến nhà của đàn bà nó cũng đánh luôn.
Thầy viết mấy chữ sau đây, kêu mấy em sắp xếp lại theo trật tự.
Thầy đố mày không nên làm, sắp lại cho có ý nghĩa, nó sắp lại là làm thầy mày không nên đố.
Mà câu đó sắp đàng hoàng là sắp sao?
Không thầy đố mày làm nên.
Nhưng mà nó sắp lại là làm thầy mày không nên đố.
Khổ vậy đó, thứ dốt đó khổ nó gieo rắc tang thương dữ lắm.
Cận Định là khả năng tập trung tư tưởng trong giai đoạn Tiền Đắc Định.
Tiền Đắc Định là sao?
Thì tiền nhiều tự nhiên tâm nó tập trung để mà đếm đó.
Giai đoạn Tiền Đắc Định.
Các vị có nhớ mà mà các thứ duyên mình học không?
Trợ sinh và trợ lực đó, trong đó A giúp B bằng cách có mặt trước, Kinh gọi là Tiền Sinh Duyên, giúp nhau bằng cách có mặt sau gọi là Hậu Sinh Duyên.
Thì bà đó bả nghe ba chớp ba nhoáng.
Tới lúc bả ở Mỹ bên Cali chồng bả về Việt Nam có vợ bé đó.
Bả gọi phone cho ông thượng tọa bả nói thầy, bây giờ con mới hiểu Tiền Sinh Duyên là gì, nhờ có tiền mà nó sanh ra duyên.
Ông chồng con vừa già vừa bệnh vừa xấu mà trời đất ơi thầy biết ổng về bển gái nó bu tui nói một chùm.
Bây giờ con mới biết là Tiền Sanh Duyên là vậy đó, do có tiền nó mới sanh duyên.
Khả năng tập trung tư tưởng trong giai đoạn Tiền Đắc Định.
Kiên Cố Định là khả năng tập trung tư tưởng từ trình độ Sơ Thiền của Sắc Giới lên đến tầng Phi Tưởng Phi Phi Tưởng của Vô Sắc Giới.
Ở trong lớp mình thật ra đó là mình đâu có cần đắc Thiền Sắc Giới mà mình đã đắc Thiền Vô Sắc.
Bởi trình độ Phật Pháp của các vị là phi học phi phi học.
Nói học cũng không đúng mà nói chưa học cũng không đúng.
Bởi vì so với người mà không học thì quý vị lại có học.
Mà so với người đã có học thì quý vị hơi bị dốt.
Cho nên quý vị tầng cao lắm nghen, cao.
Coi như là phi học phi phi học.

Nói học cũng không đúng mà nói chưa học cũng không đúng.
Cao chứ. Cao chứ mình phải có quyền hãnh diện chứ.
Dạ thưa sư, con có một bài Kinh.
Đức Phật định nghĩa Chánh Định là phải từ Sơ Thiền trở lên phải không thưa sư?
Cô có thấy rằng chuyện thứ nhất là thời của Đức Phật chuyện đắc Thiền đắc Định nó rất là dễ.
Cho nên là ngài nói như vậy.
Chứ còn để tui phải ví dụ sao ta?
Chung quanh ngài toàn là dân triệu phú không.
Cho nên ngài nói thế này, đi rước người ở phi trường ngài nói thôi lấy đại chiếc Maybach hay là chiếc Rolls-Royce đi rước đi.
Tại chung quanh ngài toàn là tại vì nó đậu nguyên parking vậy nè, thì ngài nhìn ngài thấy chiếc Maybach nó đậu gần lộ nhất, ngài nói thôi lấy đại chiếc Maybach đó chạy đi.
Rới phiên đời mình á thì mình đi túc túc không à.
Mình nói trời ơi Maybach ở đâu mà có.
Mà tại sao tôi biết mà chuyện đó là bởi vì cô có đồng ý với tôi có những vị Đắc Đạo mà không có từng đắc Sơ Thiền, có không?
Đó thấy chưa, tức là họ đắc có hai lý do mà cô phải hiểu rằng Đắc Đạo nó phải đắc bằng cả ba này, có bằng chứng.
Bằng chứng một, là có nhiều vị Đắc Đạo mà trước đó chưa từng đắc Thiền.
Có phải không?
Trường hợp thứ hai, trong Kinh ghi rất rõ, rất rất rõ.
Định mà của người Đắc Đạo, không phải Cảnh Thiền Chỉ.
Mà nó là Cảnh Thiền Quán.
Lúc mà Đắc Đạo đâu phải là bằng 40 Đề Mục.
Cho nên lúc đó không có xài Sơ Thiền mình của bên Đáo Đại được.
Mặc dù sức mạnh mà của Định của Chánh Định trong lúc Đắc Đạo nó phải tương đương với gì?
Sơ Thiền.
Mạnh đó thì tương đương, nhưng mà cảnh nó phải cảnh trong 40 Đề Mục không?
Phi học phi phi học.
Cao ghê lắm chứ không phải thường đâu.
Cao lắm.
Thằng Tèo nó về nó khống với mẹ nó nói con với bạn làm toán đáp số giống nhau mà cô cho con 5 điểm mà cho bạn Tèo tới 10 điểm, mẹ nó nghe hơi kỳ kỳ.
Mẹ hỏi con kể rõ hơn được không? Chứ mẹ thấy kỳ kỳ.
Cái nó nói thì giờ cô hỏi chứ 6 với 6 là mấy, con nói 12, bạn Tèo cũng 12 mà cô giáo cho bạn Tèo 10 điểm.
Mẹ nó nói kể rõ hơn được không?
Cái nó nói tình tiết nó cũng không quan trọng thui bỏ qua đi, mẹ nó nói không kể hết đi, nó nói dạ thì lúc ra đáp số rồi cô hỏi con có chắc không cái con nói để coi lại.
Còn bạn Tèo nói chắc cô cho bạn Tèo 10 điểm.
Tức là nó ra 12 nhưng mà hỏi nó chắc không để coi lại là thấy rồi rồi, có nghĩa là một là mình học chưa tới hay là mình nhớ không rõ hai là mình hiểu chưa.
Cái đó quan trọng.
Có bằng chứng rõ ràng tôi nhắc lại lần nữa, tôi mong rằng sau khi gặp tôi ra đi về học với thầy nào cũng được.
Bà con nhớ tôi hai chuyện.

- Thứ nhất có chuyện gì hỏi thầy liền. Thưa thầy này ở đâu?
- Thứ hai là bản thân mình phải tìm ra chứng minh để mình tin chuyện đó.

Tôi ghét nhất là trường hợp bà con gặp tôi sư con nghe thầy gì đó sư gì đó nói.
Rất là không nên.

Nếu mà mình có học giáo lý căn bản là mình biết vị đó nói sai đúng liền.
Chứ không có vụ xách hoang mang đi hỏi thì tôi nghĩ rằng khó.
Phải hỏi thẳng vị đó.
Con hỏi lễ phép thưa ông cố nội con muốn đọc này con học ở đâu?